

Nr 217.

Av herr **Berg** i Karlskrona, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 55, med förslag till lag om arbetstidens begränsning.

Kungl. Maj:ts proposition nr 55, med förslag om prolongering till 31 december 1926 av nu gällande lag om arbetstidens begränsning, avser att för ytterligare en treårsperiod genom lag reglera arbetstiden inom vissa näringsgrenar, däribland vårt lands hamnar.

Under de år arbetstidslagen varit i gällande kraft har tydligt visats, att stuveriarbetets behov av arbetstidsreglering icke helt täckes av nu föreslagna bestämmelser.

Lossnings- och lastningsarbetet är beroende av sjöfartens större eller mindre livlighet. Från 1—2 dagar och flera i större och medelstora hamnar till 1—2 veckor och längre tid i de mindre kunna stuveriarbetarna få gå sysslolösa. För varje sysslolös arbetsdag har arbetsgivaren till godo av arbetaren en arbetstid av 8 timmar och för varje sysslolös vecka 48 timmar, som, enligt av arbetsrådet i kraft av bestämmelserna i lagens § 5 mom. 1—2 fattat beslut, kan uttagas när som helst inom ramen av en sammanlagd månatlig arbetstid av 192 timmar. Om som ofta sker, särskilt i smärre hamnar, en stuveriarbetare måste gå sysslolös under en månads två första veckor är han, därest arbetsgivaren så önskar, skyldig att under de återstående 2 veckorna arbeta 192 timmar, d. v. s. 16 timmar varje söckendag; därjämte äger arbetsgivaren enligt lagens § 7 mom. 2 rätt att under loppet av en kalendermånad använda arbetare till arbete utöver denna tid under högst 40 timmar dock högst 200 timmar för kalenderår.

Orimligheten i dessa förhållanden torde erkännas av en var. Skall arbetstidslagen verkligen reglera arbetstiden till såväl näringslivets som de anställdas bätnad, kan icke en så uppenbar brist i lagen som den här påtalade få finnas kvar.

Genom det av arbetsrådet åt stuveriföretagen från lagens bestämmelser medgivna undantaget att uttaga arbetstiden med 192 timmar under loppet av en kalendermånad ha stuveriarbetarna praktiskt taget

fråntagits de förmåner, som med arbetstidslagens införande avsågs att tillförsäkra även denna arbetargrupp.

Att sätta stuveriarbetarna i denna undantagsställning torde icke ha varit av behovet påkallat.

För arbetsgivarna kan det nämligen icke vara en *praktisk* fördel att i vissa fall ha rätt att kräva en arbetstid per dygn av upp till 18 timmar, en så lång arbetstid kan icke uttagas. Men kvar står, att rena godtyckligheten på ifrågavarande område fått heder och värdighet av laglig reglering av arbetstiden.

Undertecknad håller före, att tillämpningen av bestämmelserna i § 4 i fråga om ordinarie arbetstid vid hamnarna är tillfyllest. Arbetskraft, som därutöver är behövlig, kan uttagas i kraft av bestämmelserna i § 7 mom. 2. I arbetsrådets beslut, att i kraft av bestämmelserna i § 5 mom. 1—2 arbetslagen medgiva stuverifirmorna att uttaga arbetstiden med 192 timmar under kalendermånad, undantogos därifrån Göteborg, Stockholm, Malmö, Hälsingborg och Norrköping. Ingenting synes kunna motivera att för de mindre hamnarna tillämpas bestämmelser, som befunnits olämpliga till de större hamnarna.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att paragraf 5 mom. 1 i lagen om arbetstidens begränsning icke äger tillämpning för stuveriföretagen i Sveriges hamnar.

Stockholm den 21 februari 1923.

Rob. Berg.
